

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نسرین معروفی

۸ مارچ ۲۰۲۳

آزادی و برابری زنان مستلزم ایجاد جامعه آزاد و برابر است!

تاریخ مبارزات طبقه کارگر مملو از انسانی ترین همبستگی طبقاتی زنان طبقه کارگر است. زنان طبقه کارگر در شرایط زندگانی بسیار ناانسانی پر شور ترین نبرد ها را در تاریخ طبقه کارگر به ثبت رسانده اند و حتی گاه بیشتر از مردان به خطر مواجه شده اند. اگر ما به تاریخ زنان مبارز نظر بیندازیم، صدها ستاره درخشان را می توان نام برد چنانچه در پورتال "افغانستان آزاد - آزاد افغانستان" یک سلسله مقالات از زنان انقلابی به نشر سپرده شده است که اینها به علاوه آن که هر روز با مخاطره در زندگی روبه رو بودند نهرا سیده مرگ را به جان خریده مگر از مبارزه دورانساز شان دست نکشیده اند. اینها همه چراغ رهنما نه تنها برای زنان بلکه برای مردان طبقه کارگر و ستمکش در نبرد های شان بوده اند. روزا لوکزامبورگ و کلارا زتکین تنها چند نمونه هستند.

خوانندگان عزیز می دانم که در باره تاریخ ۸ مارچ از سالهاست که در همین روز به صد ها مقاله به نشر سپرده می شود، می خواهم فقط به طور بسیار فشرده از بعضی قسمت های تاریخ پرشکوه زنان جهان یاد نمایم. در سال ۱۹۱۷ تظاهراتی تحت عنوان روز بین المللی زن در سنت پترزبورگ در آخرین پنجشنبه فبروری (مصادف با ۸ مارچ) برپا شد که سرآغاز انقلاب فبروری بود. در این روز، زنان در سنت پترزبورگ برای «نان و صلح» در اعتصابات شرکت کردند و خواستار پایان دادن به جنگ جهانی اول، کمبود مواد غذایی در روسیه و حکومت استبدادی مطلقه شدند. لئون تروتسکی می نویسد: «۲۳ فبروری (۸ مارچ) روز بین المللی زن بود و جلسات و اقدامات پیش بینی شده بود ولی ما تصور نمی کردیم که این روز زن، انقلاب به پا می کند. اقدامات انقلابی پیش بینی می شدند اما زمان آن ها مشخص نبود. خلاف دستور ها، کارگران نساجی در چندین کارخانه کارشان را رها کرده و نمایندگان شان را برای حمایت از تظاهرات فرستادند... که منجر به اعتصاب توده ها شد... همه به خیابان ها ریختند» پس از انقلاب اکتوبر انقلابی بلشویک الکساندرا کولونتای و ولادیمیر لنین، این روز را در اتحاد جماهیر شوروی مناسبتی رسمی اعلام کردند. اما تا ۱۹۶۵ یک روز غیر تعطیل بود. در ۸ می ۱۹۶۵ شورای عالی ریاست اتحاد جماهیر شوروی روز بین المللی زنان را یک روز تعطیل در اتحاد جماهیر شوروی اعلام کرد. «برای یادبود مقاومت و ایستادگی زنان شوروی در ساختار کمونیست، در دفاع از سرزمین مادری در جنگ بزرگ وطن، در قهرمانی و از خودگذشتگی در جلو و عقب (جبهه ها) و همچنین نشان دادن مشارکت عظیم زنان برای تقویت دوستی در بین مردم و تلاش برای صلح، روز زن باید مانند دیگر وقایع برپا شود.»

پس از رسمی شدن این روز در روسیه، بعد از انقلاب شوروی در ۱۹۱۷ این مراسم عمدتاً در کشورهای کمونیستی و سوسیالیستی برگزار شده است. در چین از سال ۱۹۲۲ و در اسپانیا از سال ۱۹۳۶ توسط کمونیستها برگزار شد پس از تأسیس جمهوری خلق چین در اول اکتوبر ۱۹۴۹، در تاریخ ۲۳ دسمبر، شورای دولتی اعلام کرد که روز ۸ مارچ مناسبتی رسمی است و به زنان در چین نصف روز مرخصی داده خواهد شد.

در غرب، روز بین‌المللی زنان اولین بار بعد از سال ۱۹۷۷ مشاهده شد که در این تاریخ مجمع عمومی ملل متحد دول عضو را دعوت کرد تا روز ۸ مارچ را به عنوان روز ملل متحد برای حقوق زنان و صلح جهانی بنامند؛ ولی زنان اروپای شرقی که در امریکای شمالی ساکن بودند، روز جهانی زنان را دهه‌ها پیش از این برگزار می‌کردند. در طول جنگ جهانی دوم بعضی از کشورهای غربی، بر این روز به عنوان مشارکت زنان در جنگ و شکست فاشیسم تأکید کردند. النور روزولت بزرگداشت وحدت جهانی زنان را در ستون «روز من» در سال ۱۹۴۴ ستایش کرد.

اگرچه بزرگداشت روز زن در سال ۲۰۱۱ در غرب اهمیت ویژه‌ای نداشت، اما رویدادهایی در بیش از ۱۰۰ کشور در ۸ مارچ ۲۰۱۱ به مناسبت صدمین سالگرد روز جهانی زنان برگزار شد. طوری که دیده می‌شود تجلیل از این روز در غرب علاوه به محافل پرجمع و جوش و سرور و پایکوبی و خوردن و نوشیدن و... خلاصه با مصارف گزاف برگزار می‌شود و از همه جالب تر که در ایالات متحده، رئیس جمهور بارک اوباما، مارچ ۲۰۱۱ را به عنوان "ماه تاریخ زنان" اعلام کرد و از امریکائی‌ها خواست تا با تأمل در مورد "دستاوردهای خارق العاده زنان" در شکل‌دادن به تاریخ کشور، روز زنان را جشن بگیرند. هیلری کلینتن وزیر امور خارجه «ابتکار ۱۰۰ زن: توانمندسازی زنان و دختران از طریق مبادلات بین‌المللی» را در آستانه روز جهانی زنان راه اندازی کرد. در آستانه روز جهانی زنان در سال ۲۰۱۱، صلیب سرخ از دولت‌ها و دیگر نهادها خواست از تلاش‌های خود برای جلوگیری از تجاوز جنسی و سایر اشکال خشونت جنسی که سالانه به زندگی و حیثیت زنان بی شماری در سراسر جهان لطمه می‌زند، دست برندارند.

استرالیا یک سکه ۲۰ سنتی به مناسبت صد سالگی روز جهانی زنان ضرب کرد.

در چارچوب انقلاب مصر، در میدان تحریر قاهره، صدها مرد برای آزار و اذیت زنانی که برای دفاع از حقوق خود راهپیمائی می‌کردند، بیرون آمدند. پلیس مصر و ارتش هیچ کاری برای متوقف کردن این مردان انجام ندادند و تنها به تماشا ایستادند. خلاصه سران کشور های سرمایه داری قادر شدند که این روز تاریخی را هم به زعم خودشان تعریف و توصیف نمایند واز مفهوم واقعی آن خارج نموده و این روز را به ابتذال بکشانند. جنایتکارانی مانند هیلری کلینتن و فون در لاین و امثال اینها زنانی در تاریخ گذشته اند که باید درروز هشتم مارچ از آنها به حیث قاتلان زنان و کودکان نام برده شود.

طوری که که ما شاهد اوضاع زندگانی زنان در غرب به اصطلاح متمدن و پیشرفته هستیم دیده می‌شود که کاهش، محدود شدن و معکوس شدن حقوق زنان روز تا روز بیشتر شده می‌رود در حالی که مردان همچنان در موقعیت‌های رهبری هستند و شکاف جنسیتی اقتصادی در حال افزایش است.

در کشور های عقب نگهداشته شده و به خصوص در کشور ما افغانستان که ۴۲ سال است که خلقها در جهنمی که کشورهای امپریالیستی که امروز در آنجا روز زن با سرور و شادی تجلیل می‌گردد؛ می‌سوزند و می‌سازند. نباید بگذاریم که این روز را به ابتذال بکشانند بلکه این روز باید به حیث روز جهانی زنان که حتی از حقوق انسانی محروم ساخته شدند و هر روز و شب خود را در زندانی که نظام سرمایه داری توسط اجیران و دستشاندگان خود

یعنی طالبان به وجود آورده اند می گذرانند. امروز در کشور ما افغانستان نه تنها خلق ستمکش ما بدون تأمین ابتدائی ترین خواسته های انسانی محکوم به مرگ تدریجی شده اند بلکه هر زنده جانی که خود را حرکت دهد زیر چکمه های طالبان سیاه و "سیا" له می شوند. ناگفته نماند که زنان افغان در طول تاریخ و به خصوص در شرایط فعلی بیشتر با ستم مضاعف، تحقیر، فرودستی، خشم، بغض در گلو، فرار از ملک، آوارگی خلاصه سختی های زیادی را متحمل می شوند و با یک دنیای تاریکی و جهل روبه رو هستند.

عجیب است، که امروز همه ما کم و بیش می فهمیم که در جهان چه می گذرد و چه اتفاقاتی می افتد، و هم کم و بیش می دانیم که چگونه باید این اوضاع را حل نمود، اما متأسفانه دیده می شود که با سیستم دست و پای ما انسانها را محکم بسته اند و همه را تحت فرمان خود قرار داده و یک به یک پلانهای شوم ضد انسانی خود را عملی می کنند. هیچ چیز تغییر نمی کند تا زمانی که مردم ساختار نظام اقتصادی که باعث تمام مشکلات زندگانی انسانهاست و به حیث امراض گوناگون باعث بدبختی زندگانی شخصی و اجتماعی می شود و هرگز پاسخگویی به نیاز های انسانی نمی باشد و به مرور زمان انسانها را به پرتگاه نابودی سوق می دهد تا بالاخره با جنگهای اتمی انسانها را نیست و نابود کنند، به دست خود بگیرند، به شکست ادامه خواهند داد. سرمایه داری سیستمی است که در آن یک در صد تصمیم می گیرند یعنی ثروتمندان و شرکت ها هستند که نتایج سیاسی را تعیین می کنند و همچنان دیده می شود که امروز رسانه ها متعلق به میلیونرها هستند، کنترل اکثریت دارائی های بازار سهام به دست اینها است. از جانب یک درصد تصمیم گرفته می شود که در کشور های جهان چه کسی باید حاکمیت کند و چه باید تولید شود چگونه منابع کشور ها دزدی و به غارت برده شود و چگونه به خاطر منافع مشتی دزد و جنایتکار انسانها استثمار شوند، منابع و نیروی کار به نفع انباشت نخبگان پیش برود. خلاصه یک سیستم فاجعه بار برای رفاه مشتی دزد و جانی که انسانها را به نیستی و نابودی سوق می دهند. پس واضح است که نیاز به تغییر ساختاری کاملاً دگرگون کننده دارد، و برای تحقق این نوع از تغییر نیاز به یک جنبش سیاسی سازمان یافته است.

پس تا زمانی که خلقهای سراسر جهان دست به دست هم ندهند و با جنبش های مردمی مترقی مانند گذشته ها خود را از این سیستم فاجعه بار نجات ندهند، راهی دیگری وجود ندارد. ولی ما را ایمان بر آن است که خلقهای جهان قادر خواهند شد که با اتحاد و همبستگی سیستم استبدادی، فاشیستی ضد انسانی سرمایه داری و چماق ارتجاع هار مذهبی را به پرتگاه نابودی سوق بدهند.

پس زمانی رسیده که روز جهانی زن نباید فقط به خاطر یاد و بود مقاومت و ایستادگی زنان و یا قهرمانی و از خود گذشتگی آنها تجلیل شود بلکه تلاش برای نابودی و سرنگونی سیستمی که عامل تمام بدبختی های بشریت است، با مبارزات و مقاومت از جان خود گذشتن باید یک زندگانی شایسته انسانی را که مستلزم خارج شدن و سرنگونی سیستمی که مبنای آن مالکیت خصوصی و کار مزدی است، برای بشریت به وجود آورد.

* در این نگاشته از ویکی پدیا نیز استفاده شده است.